

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Reynolds_Alastair-Galakticky_sever.pdb

PDB Name: Reynolds Alastair Barry-Galakti
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.7.2007
Modification Date: 19.7.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Alastair Reynolds
Galaktický sever

Luyten 726-8, kometární halo - L.P. 2303

Oba dva se v robustních skafandrech krčili v chodbě, vedoucí špinavým ledem. O padesát metrů dál stál rozkročený na tenkých nohách poskok a vysílal jim do hledí obraz tepelného záření. Irravel, se zbraní nervózně sevřenou v ruku, sebou trhla pokaždé, když se z ruchů vylouplo něco lidského.

"Zatracenej krám," řekla, "málem ani nedosáhnu na spoušť."

"Nesnímá vám to puls, kapitáne." Markarianovi, který stál vedle ní, se to podařilo podat tak, jako by ani neoznamoval samozřejmou věc. "Musíte si to ručně nastavit na ženu."

No jistě. Irravel si až teď vzpomněla na výcvik na Fandu, kde je učili s těmi zbraněmi zacházet - to bylo už před několika měsíci subjektivního času a před několika stovkami let času světového - a nechala zbraň změnit tvar. Tělo zbraně z memoplastiku se jí zkroutilo v rukavicích do přijatelnějšího tvaru. Pořád to nebylo ono.

"Jak jsme na tom?"

"Poslední týmy jsou na místě. Takže jsou obsazený všechny chodby. Budou se muset dovnitř probojovat."

"S tím podle mě klidně můžou počítat."

"Možná jo." Markarian přimhouřil oko podél hlavně zbraně jako odstřelovač. "Ale až dojdou k tomu nákladu, tak se budou divit."

To byla pravda: hibernační komory loď neprodyšně uzavřela okamžitě, jak se piráti přiblížili ke kometě. Bezpečnostní zbrojní systémy by natopily vážné problémy komukoliv, kdo by se snažil dostat dovnitř, pokud by ovšem neměl ty správné kódy. A Irravel věděla, že právě v tom je ten problém. Byla by raději, kdyby na něco takového vůbec nedošlo.

"Markariane," řekla, "pokud nás zajmou, tak z nás možná ty kódy zkusí dostat."

"Nemyslete si, že mě to nenapadlo." Markarian si překontroloval cosi na zbraní. "Já vás v tom nenechám, Irravel."

"Nejde o to, jestli mě v tom necháte," odpověděla Irravel rozvážně. "Jde o to, jestli ten náklad zradíme, nebo ne."

"Já vím." Chvilí oba zkoumali skrz hledí obličej toho druhého a oba cítili to, co kdysi bylo víc než jen profesionální přátelský vztah; oba věděli, že by toho druhého raději zabili, než by nějak ohrozili náklad.

Letěli na náporové dopravní lodi Hirondele. Ta teď byla poškozená a připoutaná ke kometě, aby ji mohli opravit. Na to, že byla stvořená pro vzduchoprázdno, byla překvapivě elegantní - čtyřkilometrový kuželovitý trup se zužoval směrem ke špičaté přidi a vzadu ze dvou nosníků tvaru do "V" vybíhaly trubkovité motory. Irravel letěla poprvé jako kapitán: byla to rutinní sedmnáctiletá cesta z Fandu v soustavě Lacaille 9352 kolem Epsilon Eridani na Yellowstone, a to s 20 000 hibernovanými kolonisty. Stalo se to, co se mohlo stát snad jednomu letu z tisíce: clonou protisrážkových laserů proklouzla částice mezihvězdného prachu, prorazila obrovskou díru v ablativním ledovém štítu a přitom ho čtvrtinu odpařila. Loď, které se tím radikálně snížila šance na přečkání další takové srážky, automaticky zamířila k nejbližší soustavě, v níž se vyskytovaly materiály potřebné k opravě.

K Luyten 726-8 by se rozhodně nikdo nehrnul. Neuchytily se tu žádné lidské kolonie. Zůstala zde jen spousta paběrkujících sond, které sem poslaly nejružnější mocnosti. Loď zachytila naváděcí signál jedné z nich a posléze doletěla až na dohled k netečné kometě, na které stroj přistál a která měla být plná potřebných surovin. Když však Irravel procitla z hibernace, našla místo očekávaných surovin jen lány pusté komety.

"Dobrý Bože," řekla, "čím jsme si to zasloužili?"

Po několika dnech však zoufalství ustoupilo houževnatému odhodlání. Loď se nemohla nikam vydat, takže museli místo porouchaného průzkumníka zpracovat materiál sami. To by znamenalo rozebrat loď natolik, aby dostali stroje, které těžily a obráběly led komety - a to byla v každém případě práce na několik let. Na tom však už stejně prakticky nezáleželo. O několik let prodloužila celou cestu už sama odbočka.

Irravel nechala zbytek posádky - všech devadesát členů - rozehrát a potom rozdělila úkoly. Většinou šlo o programování. Poskoci mimo rozsah svých předem určených funkcí nijak zvlášť inteligentní nebyli. Irravel chvíli dokonce zvažovala možnost, že by spustila ty druhé stroje, které vezla jako náklad - terraformační jednotky zvané "mšice" - ale všechny její instinkty ji od toho zrazovaly. Mšice byly na rozdíl od sterilních poskoků Von Neumannovy samoreplikační stroje. A byly stokrát chytřejší. O těch by vážně uvažovala pouze v případě, že by nákladu hrozilo nějaké bezprostřední nebezpečí.

"Když už nespustíte ty mšice," řekl Markarian, "tak si aspoň rozmyslete, jestli byste neměla probudit ty Pospolity. Jsou sice jenom čtyři, ale jejich analýza by se nám mohla hodit."

"Já jim nevěřím. Byla jsem proti tomu, aby s námi vůbec letěli. Mám z nich špatný pocit."

"Já je sice taky nemám rád, ale klidně se přes ty svoje předsudky přenesu, pokud to znamená, že tu loď opravíme rychleji."

"No, tak v tom se lišíme. Já ne, takže už o tom nemluvte."

"Ano," odpověděl Markarian, a teprve až zůstala jeho nedokončená odpověď třet ve vzduchu tak, že to nešlo přejít bez povšimnutí, dodal ještě: "Kapitáne."

Nakonec už problém Pospolitů nebylo zapotřebí řešit, poněvadž práce probíhaly zjevně podle očekávání. Většina posádky se mohla znovu odebrat do hibernace. Irravel s Markarianem zůstali vzhůru o něco déle, a ještě i poté, co se nechali zmrazit, se každých sedm měsíců probouzeli, aby zkontrolovali postupující práce. Už to začínalo vypadat, že to zvládnou sami.

Až do toho dne, kdy je přístroje probudily mimo plán a téměř přímo nad kometou byla černá, hákovitá loď. Pro mezihvězdné lety nebyla, musela přiletět odněkud poblíž, pravděpodobně z toho stejného shluku komet kolem Luyten 726-8. Mlčela, a to nevěstilo nic dobrého.

"Já bych řekla, že to budou piráti," prohlásila Irravel. "Slyšela jsem, že se tady v okolí ztratilo pár lodí, a vždycky se to nakonec prohlásilo za nehodu."

"Ale proč čekali tak dlouho?"

"Nic jiného jim nezbývalo. Tady je několik miliard komet, ale od jedné k druhé to je vždycky minimálně pár světelných hodin. A to je dost daleko, pokud někdo nemá motory na mezihvězdný lety. Tihle musejí mít základnu někde jinde, možná několik světelných týdnů odsud, jako pavouk s pořádně velkou sítí."

"Co budeme dělat teď?"

Irravel zaskřípala zuby. "To, co dělá cokoli, co uvízne uprostřed pavučiny. Bránit se."

Jenže lehké obranné zbraně Hirondele nepřátelské lodi skoro nic neudělaly. Ta, aniž by je vzala na vědomí, vypálila tažná torpéda a přitáhla se k Hirondele. Vyrojilo se několik desítek strojů připomínajících kraby, a ty zmizely pod obzorem komety, kde vzápětí se zaduněním dopadly. Po několika minutách zaznamenala čidla v nejvzdálenějších chodbách narušení prostoru. Vzhůru byla jen hrstka členů posádky. Ta vytáhla ze zbrojnice zbraně - malé pistole, určené pro potlačení nepříliš pravděpodobné vzpoury na palubě - a potom obsadila všechny chodby komety. Irravel s Markarianem teď nervózně postupovali zatáčející se chodbou a pod protiskluzovou podrážkou bot jim křupal led jen nepatrně hustší než kouř. Museli si dávat pozor, aby se výpary z jejich skafandrů nedotkly stěn, jinak by je přehřátá pára odhodila dozadu. Irravel sebou trhla znovu, protože uviděla na svém hledí shluk fotonů, a potom se v duchu uklidnila tím, že jde jen o další přelud.

Tentokrát však ten přelud nezmizel.

Palbu zahájil Markarian, který střílel přes poskoka. Ten se s dírou ve štítu skácel na stranu. Zpoza zatáčky vylezli černí krabi s krunýřem posetým senzory a zbraněmi. První dolezl až k poškozenému poskokovi a bez problémů ho rozerval vedví. Kdyby měli čas spustit a naprogramovat mšice - tak by ty stroje převálcovaly piráty jako mračno kobylek a naložily by s nimi jako s každou zúrodnitelnou hmotou.

A s námi možná taky, řekla si v duchu Irravel.

Mračny páry cosi problesklo; elektromagnetický puls, který Irravel zpomalil skafandr tak, jako by ji zarezly všechny klouby. Kňučení systému skafandru utichlo, takže byl slyšet jen její přerývaný dech. Così se do ní ze zadu opřelo. Otočila se, pomalu, aby se neskácela na stěnu. Všude kolem byli krabi. Místnost, kde je obklíčili, byla plná těl ostatních členů posádky; z ostatních chodeb se táhly růžové krvavé stopy. Krabi ty lidi pozabíjeli a potom je odtáhli sem. V duchu se jí vynořila dvě slova: spáchej sebevraždu. Napřed ale ještě musela zabít Markariana, pro případ, že by na to sám neměl odvalu. Skrz hledí mu neviděla do obličeje. To bylo dobře. S vypětím všech sil na něj namířila pistoli a stiskla spoušť. Pistole však, namísto toho, aby vypálila, se jí v ruce otřásla a snížila výkon na čtvrtinu. "Děkujeme vám za použití této zbraně," oznámila potom veselým hlasem.

Irravel ji pustila na zem.

V helmě se jí ozval neznámý hlas. "Pokud uvažujete o tom, že byste se vzdala, tak by to teď bylo vcelku na místě."

"Ty hajzle," řekla Irravel tiše.

"To se skutečně na víc nezmůžete?" Byla to kanasijština - Irravel a Markarian jí mluvili na Fandu - ovšem se silným přízvukem, jako by rodným jazykem mluvčího byla nortština nebo rusijština, anebo měl mluvčí nějakou vadu řeči. "Ve srovnání s některými věcmi, na které občas přijdou moji klienti, je 'hajzl' ještě vcelku poklona."

"Dejte mi chvilku. Ještě to vylepším."

"Pozitivní přístup, tak to má být." Na krabovi se odklopilo víko a objevila se shrbená postava muže, zahalená sítí snímačů pohybu. Muž se z této sítě vyprostil a sestoupil na led. Měl na sobě skafandr z kovových plátů. K pancíři byly kolem holografických souhvězdí plných hadovitých nestvůr a spoře oděných děv přivařené totemické předměty.

"Kdo jste?"

"Kapitán Řada Sedm." Přistoupil o něco blíž a podíval se jí na jmenovku. Ale vy mi můžete říkat Sedmičko, Irravel Vedová."

"Doufám, že se budete smažit v pekle, Sedmičko."

Sedmička se usmál - viděla ten úsměv skrz jeho hledí; a nad ním podivné, vzhůru obrácené nosní dírky. "Cítím tady jisté negativní pocity, Irravel. Podle mě bychom se nad ně měli povznést, co vy nato?"

Irravel se podívala na své povražděné důstojníky. "Pokud mi řeknete, kdo z nich nás zradil, tak možná jo."

"Zradil?"

"Vypadalo to, že jste nás našli bez problémů."

"No, ve skutečnosti jste vlastně našli vy nás." Tentokrát to byl ženský hlas. "Používáme totiž jako návnadu falešný komerční navigační signály, jako teď u toho průzkumného robota." Vylezla z dalšího útočného stroje a měla na sobě skafandr podobný tomu, co měl Sedmička, pouze s tím rozdílem, že na tom jejím byly testosteronem oplývající mužské analogie jeho vesmírných dívčin; tedy samé křivky svalů a pochromované suspensory.

"Vykrádači vraků," hlesla Irravel.

"Jo. Lodě se sem nechají navést tím signálem, a pak zjistí, že vlastně není kam spěchat. A my sem dorazíme z toho hala."

"To už jí můžete rovnou vyklopit ty naše tajné praktiky všechny," řekl Sedmička.

Podívala se na něj skrz hledí skafandru. "Však ona by na to Vedová přišla sama."

"Jenže to už teď nikdy nezjistíme, že?"

"A není to jedno?" opáčila ona. "Stejně je zabijete, ne?"

Sedmička blýskl řadou zubů opilovaných do špičky a pokynul rukou směrem k pirátce. "Dovolte, abych vám představil Mirsky, naši sice užvaněnou, ovšem šikovnou specialistku na získávání informací. Trochu s vámi probere vaše vzpomínky a zkusí, jestli bychom si náhodou nevzpomněli na ty přístupové kódy."

"Jaké kódy?"

"Však vy už si vzpomenete," řekl Sedmička.

Vedli je chodbami kolem napůl smontovaných těžebních strojů na povrch a potom do pirátské lodi. Byla obrovská a většinu jí tvořily obytné prostory. Stísněné chodby se proplétaly mezi ochozy plnými hydroponicky pěstované pšenice a zakrsklých papají, ozařovanými xenonovými světly. V lodi bez ustání hučely sběrače oxidu uhličitého a čpící vzduch dráždil Irravel v nose. Všude se na zajatce mračily děti. Piráti evidentně neovládali technologii hibernace. Byli pořád vzhůru a některé děti, které Irravel zahlédla, se dokonce narodily až po přiletu Hirondele.

Přivedli je do dvou místností určených k výslechu a tam je rozdělili. V Irravelině místnosti sloužilo jako lehátko staré velitelské křeslo, na němž ještě zůstaly i výstražné nálepky. V jednom rohu stála konzole. Na stěnách mezi sebou soupeřily o místo malované výjevy mučení a police chirurgického vybavení; vrtačky, skalpely a nejrůznější zubaté vymoženosti se skvrnami od rzi.

Irravel se zhluboka nadechla. Zrychlené dýchání by jí mohlo posloužit jako anestetikum. Její nervové nastavení jí v každém případě zaručovalo určitou úlevu: bolest sice nebude o nic slabší, ale alespoň ji nebude cítit přímo, nýbrž zprostředkovaně.

Snad.

Piráti se chvíli potýkali s jejím skafandrem a pak ji svlékli až do palubní uniformy. Naklonila se nad ni Mirsky. Měla drobnou postavu a tmavou kůži, špinavé vlasy vyčesané nahoru do chocholu a každé oko jiného odstínu blankytně modré barvy. Nad levým uchem měla k hlavě cosi připevněného; jakousi stříbrnou krabičku s poblikávajícími kontrolkami. Usadila Irravel na hlavě snímáči členku a potom něco nastavila na ovládání.

"Už jste se rozhodla?" zeptal se kapitán Řada Sedm, který mezitím dorazil do místnosti. Rozepínal si zámek helmy.

"Ohledně čeho?"

"Ohledně toho, kterou sadu výslechových utilit vyberete."

Irravel se mu teď dívala na obličej. Nebyl tak úplně lidský. Postavu měl sice Sedmička lidskou, ale v obličejí měl minimálně tolik prasečích rysů co lidských. Místo nosu měl rypák, dvě prasečí ouška místo uší a k tomu lysou růžovou hlavu. Ve světlých očích byla vidět zvířecí prohnatost.

"Co vy jste ksakru vlastně zač?"

"Výborná otázka," odpověděl Sedmička a s lusknutím na ni ukázal prstem. Na žensky vyhlížející holé ruce měl tmavou kůži. "Abych pravdu řekl, vlastně to ani přesně nevím. Možná nějaký genetický pokus. Ovšem sedmý neúspěšný, nebo první úspěšný?"

"Určitě chcete, aby vám na to někdo odpověděl po pravdě?"

Nevšímal si jí. "Vím jen to, že jsem tady - kolem Luyten 726-8 od té doby, kamaž mi sahá paměť."

"Někdo vás sem poslal?"

"Ano, v malé, automaticky řízené lodi; možná to byl nějaký starý záchranný modul. Velicí osobnost lodi mě vychovala nejlíp, jak mohla; zkusila ze mě udělat po všech stránkách vyzrálého jedince." Sedmička se na chvíli nechal unést vzpomínkami. "Nakonec mě našla loď, která letěla kolem. Zosnoval jsem něco, co by se dalo nazvat převzetím moci. Od té doby mám organizaci, do níž nabírám členy převážně z řad svých klientů."

"Vy jste šílenec. Tohle možná kdysi fungovalo, ale na nás to fungovat nebude."

"A čím byste se asi tak měli lišit?"

"Nervovým nastavením. Pro mě je ten náklad něco jako moje potomstvo - všech dvacet tisíc. V žádném případě je nemůžu zradit."

Sedmička nasadil svůj prasečí úsměv. "To je zajímavé - poslední klient si myslel to stejné."

O něco později se Irravel probírala sama v hibernační schránce. Z výslechu si vybavovala jen nesouvislé útržky. Vzpomínala si na to, že se čehosi vzdala, a potom, ještě později, na ten nejhorší pocit hrůzy, jaký si jen dokázala představit - tak intenzivní, že vůbec nebyla schopná si vybavit, co bylo jeho příčinou. Přitom však věděla určitě, že kódy nevyzradila.

Tak jak to, že byla ještě naživu?

Všude bylo ticho a zima. Jakmile se mohla hýbat, našla si skafandr a vyrazila po palubě Hirondele k průzoru. Pořád ještě byli připoutáni ke kometě. Druhé plavidlo bylo pryč; nejspíš na cestě zpátky na základnu v tom halu, kde ti piráti podle všeho měli nějakou větší loď.

Hledala Markariana, ale nikde po něm nebylo ani stopy.

Potom se podívala do těch dvaceti hibernačních komor. V každé bylo tisíc schránek a všechny byly otevřené. Většina hibernovaných tam pořád ještě byla. Někdo je pozabíjel, rozřezal kvůli implantátům a z paměti jim vyždímal, co se dalo. Bylo to něco tak strašného, že na to Irravel nebyla schopna jakkoliv citově reagovat. Díky nervovému nastavení jí každý z těch mrtvých připadal, jako by ji někdo připravil o kousek jejího já.

Cosí ji však drželo na okraji přítomnosti: bylo to zjištění, že 200 hibernovaných chybí. Nic nenavštěvovalo tomu, že byli povražděni jako ostatní, takže tu stále ještě byla možnost, že je to prase uneslo. Bylo to šílenství; ani v nejmenším to nemohlo vynahradit ztrátu těch ostatních - ale její způsob myšlení jí nedovoloval myslet na nic jiného.

Byla tu šance, že je znovu najde.

Její plán byl přímo odzbrojícím způsobem jednoduchý. Vytanul jí v mysli jasně jako boží vnuknutí. Tak se stane. Opraví loď. Najde Sedmičku. Hibernované mu vezme. A pak zvolí patřičný trest.

Našla místnost, kde spali Pospoliti, dostatečně daleko od hlavních hibernačních komor, tedy v části lodi, kam piráti s největší pravděpodobností nedošli. Doufala, že je bude moci oživit a že jí potom pomohou. Situaci už zřejmě nijak zkomplikovat nemohli. Tato naděje ji však opustila, když kolem dveří uviděla sežehnutá místa od střel a dveře samotné vyražené.

I přesto však vstoupila dovnitř.

Původně to byla sekta na Marsu; klika kyberneticistů, kteří s oblibou prováděli pokusy sami na sobě. V roce 2190 bylo součástí jejich posledního pokusu i rozložení zpracování informací - a v rámci toho každý zapojil svou rozvinutou mysl do jedné rozsáhlé paralelní neuronové sítě. Výsledný efekt - permanentní nevratný přechod na nový režim vědomí - byl znám pod pojmem Transosvícení.

Samozřejmě byla válka.

Demarchisté také využívali neuronové rozšíření, ovšem v tak omezené míře, že se s úrovní vytyčenou Pospolity nemohli srovnávat. Dojednali mír a uklidnili nedůvěru vůči Pospolitům. Ti svými technologiemi podporovali expanzi Demarchistů z Evropy, stmelené výhni Transosvícení. Čtyři z nich byli na palubě jako pozorovatelé, protože Hirondele používala jejich náporové motory.

Irravel jim ale stejně nevěřila.

A třeba to už bylo jedno. V hibernačních jednotkách - vroubkovaných schránkách podobných aerodynamickým rakvím - byly díry po střelách. Irravel se s tváří zkřivenou kvůli pachu, který zde byl cítit, podívala na tělesné pozůstatky uvnitř. Těla byla rozřezaná, ale piráti toho zřejmě v púlce nechali, poněvadž nenašli implantáty, které čekali. Podle Irravel jim možná ani nedošlo, že mají co do činění s něčím jiným než s normálními lidmi - obzvlášť pokud to nebyli žádní zkušenější členové posádky, ale jen obyčejní tupci, co pálí po všem, co se hne.

Podívala se na poslední schránku; na tu nejdál ode dveří. Byla sice poškozená, ovšem ne tak silně jako ty ostatní.

Displeje pořád fungovaly a na víku byla stále ještě vrstva námrazy. Pospolita uvnitř vypadal, že se ho nikdo ani nedotkl. Piráti se k němu nedostali. Přčetla si jeho jménovku: Remontoire.

"Jo, tenhle ten je naživu," pronesl za Irravel jakýsi hlas. "A teď pěkně pomalu ustupte dozadu."

Irravel se srdcem tlukoucím jako o závod poslechla. Pomalu se otočila čelem k ženě, jejíž hlas jí byl povědomý.

"Mirsky?" řekla.

"Jo, dneska máte štěstí." Mirsky na sobě měla skafandr, ovšem bez helmy, takže vypadala, jako by se jí hlava v závitě helmy srazila. Mířila na Irravel zbraní, ale tak nějak nesměle, jako by chtěla mít tuto fázi jejich vztahu co možná nejrychleji za sebou.

"Co tady sakra děláte?"

"To samý co vy, Vedová. Snažím se zjistit, jak moc velkej průser to je. A jak těžký bude tuhle tu loď zase rozhrbat. S těma Pospolitama mě asi napadlo to stejný co vás. Sedmička byl vzteky bez sebe, když slyšel, že je zabili, ale já jsem si řkala, že by stálo za to podívat se, jestli to náhodou nějak neodflákli."

"Moment. Pěkně pomalu. A od začátku. Proč nejste se Sedmičkou?"

Mirsky se protáhla kolem ní a podívala se na indikátory hibernace. "Chytili jsme se spolu. Zbytek si domyslete."

Volnou rukou rychle prošla různé funkce displejů a při každé z nich se zamračila. "Do háje, žádná sranda to teda nebude. Když toho chlapa vzbudíme bez těch jeho tří kámošů, tak mu z toho rupne v bedně a nebude nám vůbec k ničemu."

"Jak jste se chytili?"

"Sedmička tvrdil, že jsem při tom výsledku moc měkká; že vám nedávám dost zabrat." Poškrábala se na té stříbrné krabičce na boku hlavy. "Třeba bysme ho mohly vzbudit a ty jeho kámoše kyberneticky nasimulovat - co vy na to?"

"Jak to, že jsem pořád naživu, když se Sedmička dostal do těch hibernačních komor? A jak to, že jste naživu vy?"

"Sedmička je sadista. Spíš někoho někde nechá, než aby ho pěkně rychle a čistě odpravil. A co se vás týče, tak si to prase pláclo s tím vaším zástupcem."

Došlo jí, co z toho vyplývá. "Takže mu Markarian dal ty kódy?"

"Vy jste to nebyla, Vedová."

Irravel ucítila zvláštní úlevu. Trestného činu ztráty nákladu už jí sice nikdy nikdo nezprostil, ale alespoň se jí snížil podíl viny.

"Ale to byla teprve půlka té dohody," pokračovala dál Mirsky. "Sedmička totiž ještě slíbil, že vás nezabije, pokud s ním Markarian půjde na Hideyoshi. Na naši hlavní loď." Pověděla jí, jak jí k hibernační schránce přidělali vysílač, aby Markarian věděl, že pořád ještě žije.

"Sedmička přece musí vědět, jak riskuje, když nás nechává obě dvě naživu."

"Tolik toho zase neriskuje. Loď je přece na kusy a podle Sedmičky nemáme ani jedna na to, abychom ji dali

dohromady." Mirsky zastrčila pistoli do pouzdra, jenže si myslel, že jsou ti Pospoliti po smrti. A v tom se spletl. Až přijdeme na to, jak Remontoira bezpečně probudit, tak nám tu loď třeba pomůže spravit. A navíc ji může upravit tak, aby byla ještě rychlejší."

"Vy už jste si to všechno pěkně promyslela, co?"

"Víceméně. Ale něco mi říká, že mi ještě pořád tak úplně nevěříte."

"Nezlobte se, Mirsky, ale nejvěrohodnější příběhlík zrovna nejste."

Mirsky natáhla volnou ruku k hlavě a pevně sevřela krabičku, připevněnou ze strany. "Víte, co to je? To je věrnostní bočník. Vyrábí opičí kmenové buňky a vhání je do krční tepny, těsně nad sklípkovým splavem. Dostanou se přes krevní mozkovou bariéru a tam vybudují plno dočasných vazeb vycházejících z dominantních hierarchií primátů; takovej ten alfa-samčí bordel. Proto nás měl Sedmička na povel - byl to prostě Opičí král. Ale teď už jsem to vypnula."

"A to mě jako má přesvědčit?"

"To asi ne, ale tohle už by možná mohlo."

Mirsky trhla krabičkou a servala si ji z hlavy, až se kolem rozlétly krůpěje krve.

Luyten 726-8, kometární halo - L. P. 2309

Irravel cítila, jak se Hirondele otáčí jako střelka kompasu. Náporové sběrače hltaly mezihvězdný plyn a z kubíků vakua vysávaly osamocené atomy vesmírného vodíku. Z motorů tryskaly dva paprsky hnací síly, která tlačila Irravel do křesla pod zrychlením dvě gé. Loď se sice zatím ještě ve zdejší kometární halu téměř nepohybovala, ovšem za pouhého půl roku už měla dosahovat téměř rychlosti světla.

Její křeslo se vznášelo na otočném ramenu uprostřed dvanáctistěnného můstku. "Mapu," řekla Irravel a okamžitě ji obklopily hvězdy; byla to obrovská projekce třiceti světelných let osídleného vesmíru s První soustavou ve středu.

"Támhle je, hajzl," ukázala Mirsky ze svého nadnášejícího se křesla. Hlas měla přetížením přiskřeklý jen nepatrně.

"Mapo, ukaž nám vektor Hideyoshi a urči průsečík drah."

Ikona pirátské lodi byla pořád ještě stále velice blízko Luyten 726-8; dělila je necelá desetina světelného roku.

Sedmičku zahlédli až nyní. Hnací síla jeho lodi byla tak zaostřená, že se paprsky vyrážených částic přehnalý přes senzory Hirondele teprve teď, když se začaly rozbíhat. Nyní však už nebylo pochyb o tom, kam má namířeno.

Prerušovaná čára označovala pravděpodobný kurs, který vedl přímo přes střed mapy do soustavy Lalande 21185. V tuto chvíli se objevil i vektor průsečíku jejich letových drah - byla to téměř tečna, která dráhu Sedmičkova letu protínala někde za Sluncem.

"Kdy to bude?" zeptala se Irravel.

"To záleží v první řadě na tom, jak moc Sedmička sleduje, co se děje za ním, a taky na tom, jaký úhybný manévry na nás vytáhne."

"Mně z většiny simulací vychází průsečík někdy mezi 2325" a 2330," oznámil Remontoire.

Irravel data vstřebala. Dokonce i jí, která prošla výcvikem letů mezi soustavami, toto datum připadalo jako budoucnost.

"A je to určitě on, a ne nějaká jiná loď, která v tom halu čekala?"

"Dejte na mě," řekla Mirsky. "Já tu svinu cítím až sem."

"Je to tak," přisvědčil Remontoire. "To místo, kam Sedmička letí, dává po všech stránkách smysl. Tady už dál zůstat nemohl, protože těch pohřešovaných lodí bylo tolik, že to za nehody dál považovat nešlo. Teď musí najít nějakou dobře obydlenou soustavu, kde by mohl žít z toho, co si tady nakradl."

Pospolita vypadal na první pohled zcela normálně - byl to holohlavý muž v uniformě a s klidnou tváří - ale potom si člověk všiml nepřírozeně klenuté lebky s řídkými vlasy, připomínajícími vlasy novorozence. Místo většiny gliových buněk měl přístroje, které zastávaly stejné funkce, ale navíc ještě vykonávaly zvláštní kybernetické úkoly jako například výměnu informací s ostatními členy komunity nebo s externím strojním vybavením. Propojené měl dokonce i organické neurony v mozku, a to umělými spoji umožňujícími přenos rychlostí několika kilometrů za sekundu, tedy nesrovnatelně rychleji než v mozku obyčejném. Rychlejším režimům myšlení už bránil jen problém nedostatečného ochlazování.

Probudily ho před sedmi lety. S faktem, že byli jeho tři druhové zavražděni, se sice příliš dobře nevyrovnal, ale podařilo se jim zachovat ho při smyslech tím, že mu gliová zařízení zásobovaly vstupními daty a provizorně tak simulovaly spojení s ostatními členy společenství. "Pomáhá mně to stejně jako virtuální paže někomu s amputovanou rukou," prohlásil tehdy Remontoire. "Dojem celku sice vzniká, ale skutečnost to rozhodně nahradit nemůže."

"Co můžeme ještě udělat?" zeptala se Irravel.

"Co nejrychleji mě vrátit do nějakého jiného společenství."

S tím Irravel souhlasila, ovšem pod podmínkou, že jim Remontoire pomůže s lodí.

Nezklamal ji. Pod jeho vedením snížili hmotnost lodi na polovinu, takže mohli vyvinout dvakrát větší zrychlení než předtím. Kometu vyhloubili a uložili do ní pozůstatky nákladu. Hibernovaní sice byli mrtví - jejich opětovné oživení se nedalo předpokládat ani v případě budoucích pokroků v medicíně - ale Irravel nastavila poskoky, aby se starali o mrtvé tak dlouho, jak to mělo být zapotřebí, a naváděcí signál naprogramovala, aby sem přilákal loď, která by tyto mrtvé vyzvedla. To všechno samozřejmě trvalo několik let - ale stejnou dobu trvala Sedmičkovi cesta skrz halo na svou základnu, kde se jim měl ukázat znovu.

"Bylo by to mnohem jednodušší, kdybyste nechtěla přivést ty ostatní zpátky," řekla Mirsky. "To bysme se kolem něj mohly prostě přehnat skoro rychlostí světla a všechno to na něj naházet." Na zbraně, které zabudovala do lodi poté, co je s Remontoirovou pomocí okopírovala z plánů pirátů, byla velmi hrdá.

"Já chci ty hibernovaný zpátky," řekla Irravel.

"A co Markarian?"

"Ten patří mně," odpověděla po chvíli uvažování. "Vy máte to prase."

Poblíž Lalande 21185 - L. P. 2328

Relativita ždímal hvězdy, až z nich vyprchala barva. Půl kilometru před nimi se bok Sedmičkovy lodi hnál k Irravel jako tsunami.

Hideyoshi měla stejný tvar jako Hirondele. Ani ona nebyla tvarovaná tolik podle lidských vrtchoů jako podle zákonů fyziky. Byla však těžší a širší a na zrychlení Hirondele nestačila, ani se nedokázala přiblížit rychlosti světla. Trvalo jim to sice několik let, ale teď už Sedmičku dohnali a probíhal útok.

Irravel, Mirsky a Remontoire na sobě měli skafandry s hnacími tryskami, které se používaly při prohlídkách mimo loď a které vylepšili ještě o pancíř a zbraně. Pro efekt se ještě pomalovali, takže teď vypadali jako robotičtí samurajové. Se svými skafandry měli spojených ještě čtyřicet sedm dalších, a ty fungovaly jako klamné cíle. Urazili vzdálenost 50 000 kilometrů, která loď dělila.

"Určitě se nemá Sedmička čím bránit?" zeptala se Irravel, která teprve nedávno procitla z hibernace.

"Zbraně byly jenom na lodích určených k letům v rámci soustavy," řekla Irravel. Vypadala teď o něco starší; pod očima se jí objevil nové vrásky. "Nikdo totiž ještě nebyl tak šílený, že by zaútočil na nějakou loď v mezihvězdném prostoru." "Až teď."

Taková hloupost to ale zase nebyla, a Mirsky to věděla. K tomu, aby se dalo udržet tempo s nějakou jinou lodí, stačilo jenom být rychlejší; přiblížit se k rychlosti světla o kousek víc než ten druhý. Mohlo to sice nějakou dobu trvat, ale dříve nebo později tu vzdálenost překonat museli. Někakou dobu to také skutečně trvalo, a Mirsky z ní v hibernaci nestrávil ani okamžik. Částečně to bylo tím, že neměla ty správné implantáty - ty jí vytrhali v dětství, když ji zajal Sedmička. Částečně to bylo také odporem, který v ní vzbuzovala představa, že by se nechala zmrazit. Tento odpor ji vštípila pirátská výchova. Chtěla však také mít čas na zdokonalení zbraní. Ještě předtím, než vyrazili ve skafandrech do vesmíru, na nepřitele vypálili, takže vyřadili z provozu část zbraní zapuštěných v ledu a na několika místech Hideyoshi prorazili plášť.

Právě teď Irravel viděla rozmazaně, neboť její skafandr zpomaloval před nárazem do zmrzlého sněhu.

Všude bylo bílo.

Chvilí si nemohla vzpomenout, co tady vlastně dělá. Potom si to uvědomila a vyškábala se chodbou, kterou svým pádem prorazila, až na povrch ledového štítu Hideyoshi.

"Jste v pořádku, Vedová?"

Komunikační laser, který měla na rameni, našel spojení k Mirsky. Ta balancovala asi o dvacet nebo třicet metrů dál po obvodu lodi na ledové římse. Nad ní i pod ní se jako skalní stěna táhly ledové stěny, osvětlené září motorů. Každou vteřinu přilétaly další a další klamné cíle.

"Žiju," řekla Irravel. "Kudy se dostaneme dovnitř?"

"Je to ještě o pár set metrů nahore."

"Krucí. Chtěla jsem přistát blíž. Nemám spojení s Remontoirem. Kolik vám zbylo paliva?"

"Ani tučňák by si s tím ptáka nezahřál."

Mirsky zvedla ruce nad hlavu a vypálila do ledu z rukávů lana. Potom je začala navíjet, takže po břiše vyrazila směrem vzhůru.

Irravel za ní. Veškeré palivo sice spotřebovali při cestě z jedné lodi na druhou, ale s tím počítali. Pokud by na Sedmičku nestačili, odpálili by se prostě, do vesmíru a nechali by Hirondele, ať je zaměří.

"Myslíte, že nás Sedmička viděl, jak sem letíme?"

"Určitě. A taky se můžete vsadit, že už na něčem pracuje."

"Nedělejte nic, co by mohlo nějak ohrozit ten náklad, Mirsky - bez ohledu na to, jak lákavě to Sedmička podá."

"Obětovala byste polovinu těch hibernovaných, abyste dostala druhou polovinu zpátky?"

"To je možnost, která vůbec nepřichází v úvahu."

Nad nimi se v ledu objevily průrvy jako oči. Z nich se vyhnuli pirátské krabi, kteří byli na ledu temní jako noc. Irravel po nich začala pálit. Tentokrát měla lepší zbraně a opravdový pancíř, takže začala páchat škody. Za kraby se objevili piráti v bachratých, provizorně opancéřovaných skafandrech. Lasery probleskovaly párou a odpařovaly zmrzlý sníh. V tu chvíli Irravel uviděla Remontoira. Byl v pořádku a snažil se odpalovat piráty do vesmíru, seč mohl.

Nahore jedna Irravelina střela jednoho piráta odhodila od ledu. Zrychlení lodi ho zaneslo směrem k Irravel. Když do ní narazil, téměř to ani necítila. Lana jí skafandr udržela na místě. Pirát se kolem ní ohnul jako polámaná hračka, potom se odrazil zpátky k lodi a její skafandr ho k ní přimáčkl. Byl tak blízko, že ho Irravel nemohla zastřelit, pokud se nechtěla katapultovat do vesmíru. Ten, jehož rozmazaný obličej viděla přes sklo, se jí cosi snažil říct. Naklonila se k němu tak blízko, že se dotýkala hledím své helmy jeho. Přes sklo uviděla asymetrický tvar věrnostního bočníku.

Ta tvář patřila Markarianovi. Nejdříve jí to připadlo jako absurdní shoda náhod. Potom ji napadlo, že možná Sedmička poslal svůj nejčerstvější přírůstek, aby ukázal, jak vážně to myslí. Třeba sám nebude daleko. Alfa-samcům instinkt velel postavit se protivníkům.

"Irravel!" zapraskal Markarianův hlas v éteru. "To jsem rád, že jsi naživu."

"Nelichoť si, že jsem tady kvůli tobě, Markariane. Přišla jsem si pro ten náklad. Ty jseš na seznamu až potom."

"Co se mnou uděláš? Zabiješ mě?"

"Myslíš, že si zasloužíš něco lepšího?" Irravel zaujala pohodlnější postavení. "Nebo mi zkusíš to, že jsi zradil náklad, nějak logicky zdůvodnit?"

Markarianovi se na zestárlém obličejí objevil úsměv. "Na něčem jsem se s ním dohodl, Irravel. Stejně, jako ses s ním dohodla ty ohledně těch mšic. Jenže to si asi nepamatuješ, co?"

"Možná jsem tomu praseti ty mšice prodala," řekla Irravel.

Jenže pokud jsem to udělala, tak to bylo proto, abych zachránila náklad. Ty sis se Sedmičkou plácl kvůli tomu, aby sis zachránil krk."

Ostatní piráti přestali pálit a nervózně je sledovali. "Spíš kvůli tomu, abych zachránil krk tobě. Dává to smysl?" Měl v očích tázavý pohled. "Viděla jsi někdy, co má Mirsky za ruku? Není její. Ti piráti střídají končetiny jako výložky. Na chirurgický zákroky to jsou odborníci."

"To, co mi tady říkáš, nedává moc smysl, Markariane."

Zasypávaly je kousky ledu. Irravel se rozhlédla a uviděla, že z té průrvy vylézá další pirát. Pozнала vyzdobený skafandr: byl to Sedmička. Měl ke skafandru připevněné jakési předměty v průhledných pytlích jako ovoce. Několik sekund na ně hleděla, a potom si s hrůzou uvědomila, co to je: zmražené lidské hlavy.

Potlačila nutkání zvracet.

"Ano," řekl Řada Sedm. "Deset vašich druhů, čerstvě zbavených bříme těla. Ale nebojte se, v podstatě se jim nic nestalo. Mozek mají neporušený - pokud je ovšem nějakou špatně mířenou střelou nerozmrazíte."

"Mám čistej zásah," řekla Mirsky. "Stačí říct a můžou se na něm učit pitvat."

"Počkejte," řekla Irravel. "Nestřílejte."

"Ano, uvažujete obchodně, kapitáne Vedová. Vidím, že víte, jakou mají ty hlavy cenu."

"O čem to mluví?" zeptala se Mirsky.

"Dají se z nich dostat nervová schémata." Ted' mluvil Remontoire. "My Pospoliti už nějakou dobu umíme kopírovat mozek na umělé nosiče, ačkoliv jsme to ještě veřejně neoznámili. Ale to nevadí - na Yellowstonu proběhly pokusy, jejichž úspěšnost se blíží našim prvním úspěchům. A tyto hlavy dokonce ani nemyslí; bylo by potřeba zaznamenat jenom topologii, a ne elektrochemické procesy."

Prase vzalo jednu hlavu a podrželo si ji v úrovni očí, aby si ji mohlo prohlédnout. "Ten Pospolita má pravdu. Nejsou úplně mrtví. A můžou být vaši, pokud budete chtít obchodovat."

"Co za ně chcete?"

"V první řadě Markariana. Díky všem těm demarchistickým expertizám je to velice užitečný zástupce velitele."

Irravel se podívala na svého zajatce. "Za nějakou krabičku a pár nervových spojení si přece ještě oddanost nekoupíte."

"Že ne? A jaký je rozdíl mezi našimi věrnostními bočníky a těmi psychochirurgickými zákroky, co provedli vám, Irravel, že vám tím obrátili mateřský instinkt na 20 000 hibernovaných, o kterých ani nevíte, jak se jmenují?"

"Tak teda platí, nebo ne?"

"Jen když ještě přihodíte toho Pospolitu."

Irravel se podívala na Remontoira; nějaká ledově chladná část její mysli s mrazivou neúčastí zvažovala jednotlivé možnosti.

"To ne!" řekl Remontoire. "Vždyť jste mi to přece slíbila!"

"Ticho buď," řekl Sedmička. "Nebo přijdeš za kamarádama po kouskách."

"Promiňte," řekla Irravel. "Nemůžu z toho nákladu ztratit ani deset lidí."

Sedmička jí hodil první hlavu. "Ted' pusťte Markariana a uvidíme, co s tím zbytkem."

Irravel se podívala na Markariana. "My dva si to spolu ještě vyřídíme."

Potom ho pustila a on se začal hrabat po ledu za Sedmičkou.

"Výborně. Tady je další hlava. Ted' toho Pospolitu."

Irravel neslyšně pronesla příkaz; viděla, jak Remontoire ztuhl. "Má paralyzovaný skafandr. Vemte si ho."

K Remontoirovi došli dva piráti, zkontrolovali ho a kývli na Sedmičku. Potom Pospolitu odvěkli vzhůru a zmizeli s ním průrvou do nitra Hideyoshi.

"A co těch ostatních osm hlav?" zeptala se Irravel.

"Ty vyhodíš z lodi. Bez problémů je najdete. A já se mezitím vzdám a vy odletíte pryč."

"Mohli jsme s tím ted' skoncovat," řekla Mirsky.

"Já ty hlavy potřebuju."

"Vám to v té hlavě pěkně zprasili, co?" Mirsky zvedla pistoli a začala po Sedmičkovi a po ostatních pirátech střílet.

Irravel se dívala, jak zbylé hlavy pukají a jak kousky zmražených kostí odlétají do vzduchoprázdna.

"Ne!"

"Je mi líto," řekla Mirsky. "Musela jsem to udělat, Vedová."

Sedmička se držel za prsa a mezi prsty se mu řinula hustá kaše z hlav, které měl pořád připevněné ke skafandru. Ten mu Mirsky prostřelila. Tiskl okraje látky k sobě a podle výrazu tváře zřejmě pochopil, že jeho vláda právě skončila. Cosi však zasáhlo i Irravel.

Ústav Sylveste, oběžná dráha Yellowstonu,
Epsilon Eridani - L.P.2415

Kde to jsem?" zeptala se Irravel. "Jak to, že můžu přemýšlet?"

Ozval se ženský hlas barvy mahagonu. "Jste v bezpečí. Na tom ledě jste přišla o život, ale my jsme vás dostali zpátky včas."

"Včas na co?"

Mirsky si povzddechla, jako by se jí něco takového nechtělo raději tak brzy vysvětlovat.

"Na to, abychom vás naskenovali stejně jako ty zmrazený hlavy. A zkopírovali do lodi."
Možná měla cítit hrůzu, rozhořčení, nebo snad dokonce úlevu, že nějaká její část přežila.
Namísto toho byla jenom netrpělivá.
"A co teď?"
"Pracujeme na tom," řekla Mirsky.

Trans-Aldebaran - L. P. 2673

"Potom, co zemřela, jsme zachránili její tělo," řekla Mirsky slabě sípavým hlasem. Pohybovat se v podmínkách, které Irravel připadaly jako normální přetížení dva a půl g, pro ni nebylo nic jednoduchého. "Po té bitvě jsme ji přinesli zpátky na palubu."
Irravel si představila, jak na té druhé lodi, kterou právě pronásledovali, umírá její matka. Už několik let si od té lodi úmyslně udržovali dostatečný odstup, tak, aby jim přitom Hideyoshi nezmizela z dohledu.
Až nyní Irravel napadlo zeptat se proč.
Podívala se skrz průzor hibernační schránky a zkusila v rysech tváře oné ženy najít své vlastní, promítnout nějak svých patnáct let věku do zralého věku matky Irravel.
"Proč jste ji drželi v takové zimě?"
"Protože jsme jí museli dostat z mozku všechno, co šlo," řekla Mirsky. "Vzpomínky a nervový schémata. Ty jsme dostali a uložili do lodi."
"A k čemu to bylo?"
"Věděli jsme, že se budou hodit."
Naklonovali ji z matky Irravel. Nebyly přesně jedna jako druhá - přesnou kopii biochemického prostředí lůna matky Irravel ani formující zážitky raného dětství by žádný Mixmaster vytvořit nedokázal, a navíc se jejich osobnosti utvářely každá v úplně jiném světě. Ale i přesto šlo o velmi podobné kopie. Měly dokonce stejné vzpomínky: Irravel je vstípily medičipy tak, že je vedle svých skutečných prožitků téměř ani nevnímala.
"Proč jsi to udělala?" zeptala se.
"Protože Irravel něco začala," odpověděla Mirsky. "A já jsem jí slíbila, že jí to pomůžu dotáhnout do konce."

Stanice Bouřkové hlídky, Aethra,
Hyádská obchodní zóna - L.P.2931

"Proč vás tak zajímají naše zbraně?" zeptal se Hnízdoš. "V tomto období nejsme obeznámeni s žádnými válkami v kmenu strunatců."
"Osobní záležitost," řekla Irravel.
Hnízdoš se vznášel metr nad obchodní palubou ve sloupu mikrogravitace. Hnízdoši byli členovci, kteří dýchali kyslík a kdysi dosáhli na metu letů do vesmíru. Nyní už sice nebyli inteligentní, ale za pomoci svých samoobnovujících se strojů se stěhovali z jedné soustavy do druhé a budovali složité stavby z jednolitého diamantu. Čas od času přiletěla další hejna Hnízdošů a v těch nových hnízdech se usadila. Na první pohled toto jejich počínání sice žádný důvod nemělo, ale Hnízdoši byli už po desítky tisíc let hostiteli drobného, chytřejšího druhu, jehož příslušníkům se říkalo Slimáci. Malé komunity Slimáků - čítající maximálně kolem deseti členů - bydlely v teplých, vlhkých zákoutích složitě zatočené ulity Hnízdošů. Své hostitele se už dávno naučili ovládat a pronikli i do tajemství jejich strojů.
Irravel si teď prohlížela jednoho Slimáka, který právě vylézal zpod převislého okraje ulity.
Byl to mnohobuněčný bezobratlý živočich jen o málo větší než její pěst; takový pytlík měkké modré protoplazmy, který vytvářel chapadla pouze v případě potřeby. Nepatrně rozštěpený stín u jednoho konce možná byl centrální nervový systém, ale na vnímání jakýchkoliv podnětů to vypadalo žalostně málo. Nikde nebyly vidět žádné komunikační orgány, ale zpátky pod Hnízdošovu ulitu se táhlo pulsující vlákno modrého slizu. Slimák promlouval s pomocí Hnízdoše; jeho hostiteli se tak ozýval z chitinového ústního ústrojí jakýsi lomož, který byl ekvivalentem jazyka lidí. O zbytek se postaral vznášející se procesor připojený k lexikální databázi stanice, který jeho projev převáděl na klidný ženský hlas.
"Osobní záležitost? Krevní msta? Potom je to tedy pravda." Z ústního ústrojí se ozval lomož, který lidé u těchto symbiontů považovali za smích. "Jste skutečně ta, kdo jsme si mysleli, že jste."
"Vždyť vám přece řekla, že se jmenuje Irravel, chlape," řekla Mirsky, která nepatrnými pohyby exoskeletu určeného do vysokých gravitací popíjela černou kávu.
"Mezi vámi strunatci to jméno teď tolik neobvyklé není," připomenul jim Slimák. "Ale ten popis se na vás skutečně hodí, Irravel."
Byli u jednoho z těch velkých vyhlídkových oken stanice, z nichž byla vidět mohutná mračna Aethry padesát kilometrů pod nimi. Stmívalo se a buňňáci se chystali na začátek představení. Irravel viděla, jak dva jejich rozsévače zamířily dolů do mraků; šlo o dva automaticky naváděné letouny, mezi nimiž se táhlo téměř neviditelné vlákno. Rozsévače měly to vlákno umístit mezi dvě vrstvy mračen s různým elektrostatickým potenciálem; potom ho měly vypustit a vrátit se na stanici, a vlákno zatím pomocí vln udržovalo svou pozici. Další vlákna byla pečlivě rozmístěná v okolí několika set kilometrů. Zatím sice byla elektricky nevodivá, ale buňňáci mohli každé vlákno přepnout do vodivého stavu, takže následoval mohutný, choreograficky sladěný blesk.
"Rozhodně jsem se na tu cestu nevydala kvůli tomu, aby se ze mě stala legenda," řekla Irravel. "Nebo spíš mýtus."
"Ano. Vypráví se o vás tolik příběhů. Vedová, že by možná bylo jednodušší předpokládat, že jste nikdy neexistovala."
"A proč máte za to, že tomu tak není?"

"Protože se tu před necelým rokem zastavil strunatec, který byl možná Markarian." Pigmentace Hnízdošovy schránky zablikala a na povrchu ulity se na okamžik objevila Markarianova loď.

"Takže jste mu prodali zbraně?"

"To bych vám toho řekl dost, že?" Znovu ten rachot ústního ústrojí. "Napřed nám budete muset na něco odpovědět vy."

Venku ozářily obzor úvodní záblesky nočního představení jako první tóny přede hry. Prstence Aethry je opětovaly, takže oblohu na okamžik rozčísly bledé odrazy blesků.

"Takže co chcete vědět?"

"My Slimáci jsme v této části vesmíru jednou z mála inteligentních kultur schopných mezihvězdných letů. Za Války proti inteligenci jsme se před Inhibitory uchránili tím, že jsme se ukryli v řadách neinteligentních Hnízdošů."

Irravel přikývla. Slimáci jako jedni z mála cizích, lidem známých druhů vůbec existenci obávaných Inhibitorů připouštěli. Stejně jako lidé se jim i oni postavili na odpor a zvítězili nad nimi - alespoň tedy prozatím.

"Zvítězili jsme právě díky zbraním, které hledáte - ale i tak to pro náš živočišný kmen mělo nedozírné následky. Ted' už se máme před novými hrozbami na pozoru."

"Nechápu, co tím sledujete."

"Donesly se k nám určité zvěsti. A vzhledem k tomu, že přicházíte z míst, odkud tyto zvěsti vzešly - z okolí rodné hvězdy vašeho kmene - měli jsme za to, že byste mohla mít určité hodnotné informace."

Irravel si úkosem vyměnila pohled s Mirsky. Stařena měla lebku na pohled tenkou jako papír a potaženou svraštělou, skvrnitou kůží, ale byla pořád vynikající taktik. Znalý se už navzájem tak dokonale, že Mirsky dokázala předat informaci i tím nejnepatrnějším pohybem; výraz její vráscitě tváře se přitom téměř nezměnil.

"A jakou informaci jste to hledali?"

"Informaci ohledně něčeho, co nás děsí." Hnízdošova pigmentace zablikala znovu a na ulitě se objevil obrázek - čehosi. Byl to kousek něčeho šedohnědého na pozadí posetém drobnými tečkami - to se možná Hnízdoš pokoušel znázornit planetku. A potom povrch planety cosi prorazilo a šířilo se to z jednoho konce na druhý jako vrstva měděnky. Kudy to prošlo, tam se objevily pukliny, a ty se prohlubovaly tak dlouho, až z nich byly černé zlomy, jako by celá planeta byla telící se ledovec. A vzápětí se planeta rozletěla na tisíce nazelenalých úlomků.

"Co to bylo?" zeptala se Irravel.

"Doufali jsme, že nám to budete moci říct vy." Hnízdošova pigmentace vykreslila nový obraz a tentokrát uviděli zcela jasně hvězdu zahalenou prstencem zlatavého prachu. "V soustavě, kde byly tyto obrázky pořízeny, rozložily každý asteroid stroje; jednalo se o soustavu Ross 128, která se nachází necelých jedenáct světelných let od vaší rodné hvězdy. Vznikl tak roj trilionů drobných asteroidů s nezávislými oběžnými drahami. Každý z nich je obklopen hermetickou membránou, pod níž byl vytvořen umělý rostlinný ekosystém. Ty stejné stroje vytvořily z dalších zdrojů surovin zrcadla, větší než samotné planety, a tato zrcadla zachycují sluneční záři nad a pod ekliptikou a odrážejí je do tohoto roje."

"A proč vás to děsí?"

Hnízdoš se k ní ve svém sloupu mikrogravitace naklonil o něco blíže. "Protože jsme viděli, co se stane, když se tomu někdo postaví na odpor. Vypadá to, jako by tyto přístroje takové přeměny nikdy provádět neměly. Jako by váš živočišný kmen stvořil něco, co potom nedokázal zvládnout."

"A... co ty pokusy o odpor?"

"Selhaly."

"Ale pokud přeci došlo nějakou náhodou k transformaci jedné soustavy, tak to ještě neznamená, že..." Irravel zmlkla.

"Vy máte strach, že ty stroje vyrazí mezi hvězdy do dalších soustav. I kdyby se to stalo - copak byste to nedokázali zastavit? Vždyť je to jenom lidská technologie - ta vás přece nijak ohrozit nemůže."

"Možná to kdysi byla lidská technologie s naprogramovaným omezením proti nekontrolovaným replikacím. Jenže tyto okovy už jsou zlomeny. Ba co hůř, tyto stroje už jsou hybridní a všechno, na co narazí, jejich odolnost a přizpůsobivost jen zvyšuje. Napřed to byl ten Mísivý mor, náказа, která ve skutečnosti možná měla obejít ta replikační omezení."

Irravel přikývla. Mísivý mor zaplavil obydlený vesmír před čtyřmi sty lety a přerušil tak Belle Epoque Demarchistů. Stejně jako Černé smrti v předcházejícím tisíciletí se i jeho všichni děsili ještě několik generací poté, co skončil.

"Potom," pokračoval dál Hnízdoš, "to možná narazilo na technologii Inhibitorů nebo na ještě něco horšího. Ted' už to bude velice těžké zastavit, dokonce i se zbraněmi, které máme k dispozici."

Hnízdošovi se na ulitě objevil obrázek jednoho z těch strojů. Irravel se otřásla. Slimák měl pravdu: vlny hybridizace přetvořily původní strukturu stroje v cosi odpudivě neznámého. Z původního konceptu se však dochovalo dost na to, aby nebyla na pochybách. Měla před sebou jeden z těch samoreplikujících se strojů, které od ní dostal kapitán Řada Sedm. Jak se tyto stroje dostaly ven, to nikdo netušil. Podle ní nejspíš prodala Sedmíčková posádka tuto technologii nějaké třetí osobě, a to několik desítek nebo stovek let poté, co ji získala od ní. A tato třetí osoba s ní možná potají experimentovala v soustavě Ross 128 tak dlouho, až se jí mšice vymkly z rukou.

"Nevím, proč si myslíte, že vám můžu nějak pomoci," řekla Irravel.

"Pak jsme tedy zřejmě byli na omylu, když jsme věřili pět set let staré zvěsti, podle níž pocházejí tyto stroje právě od vás."

Tím, že se ho snažila oklamat, ho urazila. Slimáky nebylo těžké urazit. Vyznali se v lidech mnohem lépe než lidé v nich.

"Přesně, jak říkáte," odpověděla. "Nedá se přece věřit všemu."

Slimák přiměl Hnízdoše k tomu, aby složil dlouhé, krunýřem pokryté paže přes ústní ústrojí, což byl výraz nespokojenosti a podráždění.

"No jo, vy strunatci" řekl. "Jste všichni stejní."

Mezihvězdný prostor - L. P. 3354

Mirsky byla mrtvá. Zemřela sešlostí věkem.

Irravel její tělo dala do opancéřované rakve a odpálila do vesmíru, když Hirondelle letěla o vlásek pomaleji než světlo.

"Udělej to pro mě, Irravel," řekla jí Mirsky před koncem. "Nech moje tělo na palubě, dokud nepoletíme skoro světelnou, a potom mě odpal před loď."

"To chceš?"

"To je stará pirátská tradice. Pohřeb do moře za světla." Ztěžka vyloudila na tváři úsměv, který ji zřejmě stál poslední zbytek energie. "To je vtip, Irravel, jenže dává smysl jenom v jazyce, který ani jedna z nás už pěkně dlouho neslyšela." Irravel předstírala, že ten vtip pochopila. "Mirsky? Musím ti něco říct. Pamatuješ se na toho Hnízdoše?"

"To už je pěkných pár set let, Vedová."

"To já vím. Jenom pořád musím myslet na to, že měl možná pravdu."

"S čím?"

"S těma strojema. A s tím, že jsem to všechno začala já. Prý už se to rozšířilo do ostatních soustav. Nikdo zřejmě neví, jak to zastavit."

"A ty myslíš, že to všechno byla tvoje chyba?"

"Napadlo mě to."

Mirsky se schoulila v křeči, nebo pokrčila rameny - Irravel si nebyla jistá. "I kdyby to byla tvoje chyba, Vedová, tak jsi tehdy měla ty nejlepší úmysly. No bože, tak jsi to trošku podělala. Každý se holt někdy splete."

"Celý soustavy jsou zničený, a já jsem to trošku podělala?"

"Ale no tak, sem tam přece něco nevjde."

"Tys vždycky měla smysl pro humor, Mirsky."

"Jo, to asi jo." Zmohla se na úsměv. "Jedna z nás ho mít musela, Vedová."

Na to Irravel myslela, když se dívala, jak rakev padá před lodí a postupně se zmenšuje, až z ní je jen drobounká šedivá tečka, a potom zmizí.

Společenství Subaru - Hvězdokupa Plejády - L. P. 4161

Hvězdnému mostu se už dávno dostalo daru vlastního vědomí.

Byl hustě posetý nejrůznějšími aparáty a rozechvěn jako nejnižší struna na kytarě donekonečna opěvoval svou velikost. Ministranti dýchající vakuum si dobrovolně upravili mozky tak, aby v něm viděli skutečné božstvo, s pomocí svých smyslů jeho hučení překládali a desetiletí jim ubíhala ve hloubavém vytržení.

Výtah, sevřený tlumicím polem, svezl Irravel během několika minut z ústí mostu, vedoucího na orbit, dolů na povrch planety. Provázely ji děti z lodi, na nichž byly v mládí často vidět trpké znaky genů Mirsky. Most se zvedal jako stopka poháru z pozemní stanice, která měla podobu vroubkované hyperdiamantové lastury, byla plná vonících zahrad a kaskádovitých jezírek a vyrůstala z největšího ostrova rovníkového souostroví. Starší děti doprovodily Irravel na pláž plnou šedobílého písku na okraji stanice. Tam se s nimi Irravel rozloučila a čekala. Teplý větřík si pohrával s lemem jejího sárí.

Několik minut nato se výtah s dětmi mihl se zábleskem světla směrem k nebi.

Irravel hleděla na oceán a myslela na Kumštýře. Zde, stejně jako na desítkách dalších mořských planet, měly tyto cizí inteligentní bytosti svou kolonii. Subařané, kteří sami převzali stavbu těla mořských živočichů, se s těmito bytostmi velice sblížili. Ráno k nim měli Irravel zavést a Kumštýři ji měli utopit, rozpustit na buněčné úrovni, každý atom jejího těla nahradit atomem z oceánu a vytvořit tak z ní cosi, co už nebylo příliš lidské.

Měla z toho hrůzu.

Ostrované se přihnali ke břehu na obytných trimaránech a spolu s nimi připluly i mořské bytosti, což byli elegantní lesklí šedí tvorové. Vzhledem připomínali něco mezi sviňuchou a rejnokem a dorozumívali se hvízdáním posazeným do akustického spektra lidí. Subařanům se epidermální šupiny leskly jako překrývající se pláty brnění: biologické fotobuňky nasávaly spalující modrou záři plejádského slunce. Na obloze visely inteligentní závoje, které se mírně vlnily jako polární záře a chránily souostroví před neškodlivějšími vlnovými délkami. Když aktinická záře Taygety zmizela za obzorem, závoje se přesunuly s ní jako živá mračna. Spolu s nimi se stěhovala i hejna prapodivných ptáků.

K Irravel se podél mola blížil stařešina, kterému nachově zbarvené šupiny zeleně opalizovaly. V jedné ruce s plovací blánou měl hůl, dva pobočníci ho podpírali a třetí mu stínil světle azurovým slunečníkem temeno letité hlavy. Pobočníci pocházeli všichni z řad modernějších Pospolitů; na lebce měli onen průsvitný lebeční hřeben, skrz který kdysi proudila krev, aby jim ochlazovala abnormálně vytížený mozek. Když je Irravel spatřila, zmocnil se jí pocit nostalgie a viny zároveň. Pospolity už neviděla bezmála tisíc let, od té doby, co se rozpadli na několik frakcí a ze záležitostí lidí se tak vytratili. Přitom však nikdy nezapomněla na to, jak zradila Remontoira.

Ale to už bylo přece tak dávno.

Přidal se k nim ještě Komunikant, oděný v brokátu a obklopený nezřetelnými entoptickými projekcemi. Komunikanti byli malí a drobní a měli přímo fenomenální talent na přirozené jazyky, který změny Kumštýřů ještě posílily. Irravel vycítila, že jde o nějakého starého a váženého Komunikanta, a to i navzdory tomu, že se geny Komunikantů dlouhověkostí právě nevyznačovaly.

Stařešina se zastavil před ní.

Na jeho holi byla nahoře maličká lemuří lebka v helmě od skafandru, velké asi jako vejce. Pronesl zřejmě cosi slavnostního, ale Irravel ze zvuků, které vydával, nerozuměla ani jednomu. V duchu tápala po něčem, co by mohla říci. Snažila se vzpomenout si na nejstarší jazyk, který by si pamatovala a kterému byl tím pádem mohla jakákoliv lidská kultura odvádět daleko od Země rozumět.

"Děkuji vám, že jste nás tady nechali zastavit," řekla.

Komunikant se začal belhat vpřed a cestou už širokými, odulými rty zkusmo formuloval slova. Chvilí vydával zvuky, které zněly, jako když se snaží něco vyslovit nemluvně. Potom však přešly v něco, čemu Irravel rozuměla.

"Rozumíte... ehm... rozumíte mi alespoň trošičku?"

"Ano," řekla Irravel. "Ano, děkuji."

"Kanasijština," zařadil řeč Komunikant. "Třiadvacáté, čtyřiadvacáté století, dialekt Lacaille 9352, fandský subdialekt?" Irravel přikývla.

"Takových, jako jste vy, už je velice málo," řekl a důkladně si ji prohlížel, jako by šlo o nějakého exotického motýla.

"Ovšem jste tu vítáni." Tvář mu rozjasnil úsměv.

"A co Markarian?" zeptala se Irravel. "Vím, že jeho loď touhle soustavou proletěla ani ne před padesáti lety - pořád ještě mám na ní fix, jak letí z té hvězdokupy pryč."

"Ano, přilétají i ostatní světloplavci. Není jich mnoho - tak jeden, dva za sto let."

"A co se stalo, když tudy proletěl ten poslední?"

"Byla mu poskytnuta obvyklá pocta."

"Pocta?"

"Slavnostní obřad." Komunikantův úsměv se ještě rozšířil. "Na počest Irravel. Se spoustou herců, krásných slov, lásky, smrti, smíchu a slz."

Pomalu, ohromeně pochopila.

"Vy budete hrát nějaké představení?"

Stařešina něčemu z toho zřejmě porozuměl. Hrdě přikývl a natáhl ruku směrem nad zátoku utápějící se v šeru, kde čeřily hladinu mořské bytosti. O něco dál byl prám s lucernami a na něm se rýsovala jevištní pozadí, vyvedená v pestrých barvách. Z druhé strany zátoky se sjížděly lodě. Nad okrajem souostroví se rýsovala řiditelná vzducholod', obtěžkaná gondolami.

"Chceme, abyste Irravel hrála vy," řekl Komunikant a vyběhl ji kupředu. "To je u nás ta nejvyšší pocta."

Než dorazili k prámu, naučil Komunikant Irravel její repliky a to, co měla na scéně předvést. Bylo to všechno jednoduché, a to i navzdory tomu, že svůj part musela odehrát v subarštině. Na sklonku večera už jejich jazykem hovořila plyně. Dokázala by se tehdy naučit cokoliv, stačilo jen chtít. Potřebovala však ještě něco víc. K tomu, aby dostihla Markariana, se musela vymanit z bludiště lidského myšlení úplně. A právě z toho důvodu se obrátila na Kumštýře.

Tenkrát v noci tu hru odehráli, obklopení loděmi plnými líně si hovicích ostrovanů: Jakmile zmizelo slunce za mořem, vzplálo na nebi na tisíc modrých drahokamů, rozhozených na modrém sametu. Noc uprostřed Plejád bylo to nejhezčí, co si Irravel kdy odvážila představovat. Když však posílila zrak a podívala se směrem ke Slunci, byla na nebi vidět zelená šmouha. Zelená vlna byla s každým stoletím větší, neboť zlotřilé stroje šířily nákazu po okolních soustavách a transformovaly je. Jednou měla přijít doba, kdy dorazí dokonce i na Plejády.

Irravel se opila ostrovanským vínem a dozvěděla se něco o historii těchto poct.

Děje byly nejrůznější, ale hlavní postavy vždycky připomínaly Markariana a Irravel; tyto mytické postavy s propletenými osudy, na které se vzpomínalo už po 2000 let. Občas byl buď jeden, nebo ten druhý na první pohled záporná postava, ale většinou šlo o dvě hrdinné osoby, které si díky tragickému nedorozumění vykládaly špatně pohnutky toho druhého. Někdy hra skončila smrtí obou dvou. Šťastně hry končily jen málokdy. Ale pokaždé, když skončila ta šťavanice, následovalo určité vykoupení.

O přestávce Irravel cítila, že musí Komunikantovi říci pravdu, aby ji potom mohl povědět stařešinovi.

"Poslouchejte, něco byste měl vědět." Ani nečekala na to, co jí odpoví. "Já jsem doopravdy ona. Ta osoba, co ji hraju."

Napřed to dlouho vypadalo, že jí Komunikant nerozumí, a potom pomalu smutně zavrtěl hlavou.

"Ne, myslel jsem, že vy budete jiná. Vypadala jste, že budete jiná. Ale říká jich to spousta."

Pokrčila rameny. Přít se o tom zjevně nemělo příliš smysl, a všechno, co teď řekla, se dalo vždycky svést na víno. Do rána se na její poznámku v tichosti zapomnělo. Potom vzali Irravel na moře a utopili ji.

Galaktický sever, L. P. 9730

"Markariane? Odpověz mi."

Sledovala zvětšený obraz Hideyoshi, který se rýsoval těsně mimo dosah zbraní. Stejně jako Hironde se i tato loď změnila k nepoznání. Lesklý trup byl zahalený koruněm pancíře. Motory, které už nebyly fyzicky spojeny se zbytkem konstrukce, pluly po bocích lodi jako delfini. Držela je tam pole, která byla vidět pouze tehdy, pokud byly vystaveny nějakému drobnému namáhání.

Několik set let se s ním nepokoušela navázat kontakt. Nyní si to však rozmyslela. Ta zelená vlna, postupující už několik tisíc let, se zatahovala přes oko Galaxie jako jasně zbarvený zákal. Modrá slunce Subarského společenství vlna rozložila během pouhých několika set let - i když Irravel i Markarian tou dobou už byli o tisíc světelných let blíže k jádru Galaxie a začínali se od její roviny odvracet, takže k nim smrtelné výkřiky těchto milých ostrovanů nikdy nedolehly. Zelenou vlnu nic nezastavilo, a jakmile zaplavila nějakou soustavu, naprosto ji umlčela. Díky kumštýřské transformaci mohla

Irravel pochopit obrovský dopad této vlny, snést hrůzný pohled na milion otrávených hvězd a každou z nich vnímat v celé její velikosti.

Ted' toho už o vlně věděla víc.

Hvězdy nemohly svítit zeleně, stejně jako se nemohl po zahřátí na určitou teplotu nikdy rozžhavit dozelena kovový ingot. Namísto toho je něco halilo a barvilo jejich světlo - stejně jako barevné sklo. Ať už to bylo cokoliv, odčerpávalo to ze spektra slunečního světla energii na frekvencích chlorofylu. Hvězdy tak svítily skrz příkrov vegetace jako lampy v lese. Mšice proměňovaly Galaxii v džungli.

Bylo načase si promluvit. Bylo načase - stejně jako v těch starých hrách mrtvých ostrovanů - zahájit poslední jednání předtím, než oba dva zmizí v mrazivém intergalaktickém prostoru. Prohledávala svůj arzenál komunikačních systémů tak dlouho, až našla něco tak starého, jak si obřad žádal.

Namířila na něj komunikační laser a ten pronikl jeho pancířem. Paprsek byl natolik neškodný, že ho ani za něco jiného než pokus o navázání komunikace nikdo považovat nemohl. Žádná odpověď nepřišla, takže zprávu zopakovala ještě v několika formátech a jazycích. Míjely dny palubního času - a desetiletí času světového.

Tak mluv, ty neřáde.

S narůstající netrpělivostí prozkoumala možnosti, které jí skýtaly její zbraně. Zbrojní systémy, které Hnízdoši nabízeli, patřily mezi ty nejvyspělejší: teoreticky by si mohly prorazit cestu vesmírem a napáchat kdekoliv v Markarianově lodi přesně cílené škody. Ovšem k tomu, aby je mohla použít, by musela sama sebe přesvědčit o tom, že zná vnitřní strukturu Hideyoshi. Nejasné výsledky hmotnostní analýzy jí příliš nepomohly. Stejně snadno, jako mu mohla vyřadit z provozu klíčové body, mohla také ublížit hibernovaným. Až doposud bylo toto riziko příliš vysoké.

Každá hra však musí jednou skončit.

Zaplašila obavy, aktivovala hnízdošské zbraně a cítila, jak stlačují časoprostor v nitru Hirondele, jako by se ji chystaly celou zkratovat. Vybrala si v Markarianově lodi cílové místo; nejlepší možný cíl, který ho měl podle jejího odhadu ochromit a ne ho smést z oblohy.

Potom se něco stalo.

Odpověděl tím, že v krátkých přerušovaných intervalech měnil výkon motoru. Vzniklá frekvence tvořila zvukový signál. Irravel jej rychle dekodovala.

"Já to nechápu," řekl Markarian. "Jak to, že ti trvalo tak dlouho, než jsi mi odpověděla, a proč jsi tak dlouho nereagovala, když jsem ti odpověděl já?"

"Vždyť jsi mi přece nikdy neodpověděl, až teď," odpověděla Irravel. "To bych přece poznala."

"Určitě?"

V jeho hlase bylo cosi, co svědčilo o tom, že nelže. Zbývala tedy už jen jedna možnost: že se s ní už předtím snažil spojit a že to před ní její loď nějakým způsobem utajila.

"To musela udělat Mirsky," řekla Irravel. "Nejspíš tady aktivovala nějaké filtry, co zablokovaly jakoukoliv komunikaci z té tvé lodi."

"Mirsky?"

"Udělala to nejspíš pro moje dobro; možná, že to dostala rozkazem od té mé předchozí verze." Ani se to nenamáhalo rozvádět. Markarian určitě věděl, že zemřela a že se potom narodila znovu jako klon původní Irravel. "Ta byla nastavená tak, že musela pořád jít po stopě těch hibernovaných. Ten klon to nikdy neměl, takže mně bylo zapotřebí ten pronásledovací instinkt posílit nějak jinak."

"Lhaním?"

"Mirsky to nejspíš udělala z přátelství," řekla Irravel. A chvíli tomu dokonce i sama věřila, i když v duchu přemýšlela, jak to, že přátelství může tolik vypadat jako zrada.

Markarianův obraz se usmál. Seděli proti sobě každý na jednom konci absurdně dlouhé hodovní tabule, nad níž poblikávala v září lustru projekce Galaxie.

"Tak co?" nadhodil Markarian téma zelené skvrny, která se šířila po spirále Galaxie. "Co myslíš?"

Irravel už dávno přestala měřit čas a vzdálenost, ale věděla, že už tomu bylo přinejmenším 15 000 let a stejně tolik světelných let, co se od roviny Galaxie odvrátili. Někde v duchu to samozřejmě věděla: tato vlna sice pohlcovala slunce, ale pulsary nijak využít nedokázala a ty bylo díky jejich periodickým zábleskům a pomalému rozpadání možné zaměřit v čase a prostoru se znepokojivou přesností. Rozhodla se však tuto skutečnost přehlušit vědomým myšlením: to byl jeden z jednodušších kousků, které Kumštýři ovládali.

"Co myslím? Já myslím, že mě to děsí."

"Naše emocionální reakce se tedy neliší tak, jak jsem se bál."

Nemuseli hovořit žádným jazykem. Jejich lodě si mohly vyměňovat čistě mentální koncepty: zřetězená qualia, z nichž některá byla srozumitelná pouze pro mozek rekonstruovaný Kumštýři. Irravel však stačilo, že se mohou podívat jeden druhému do očí.

V Galaxii pod nimi se zastavil čas: vlny světla se snažily Irravel s Markarianem předstihnout. Vlna jako by zpomalila, a pak se úplně zastavila. Potom však Markarian otočil loď a zamířil zpátky. Galaxie znovu ožila a rychle se snažila dohonit oněch 30 000 let dějin, než se ony dvě lodě vrátí. Vlna se valila dál. Nad hodovní tabulí bylo jedno rameno hvězdnaté spirály prosycené zelenou barvou, jako když si kapka inkoustu razí cestu pijákem. Okraj měla zelená vlna fraktálově rozčepýřený, jak z něj vyrážely zelené výhonky.

"Přišel jsi na něco?" zeptala se Irravel.

"Na pár věcí." Markarian se napil z poháru. "Zkoumal jsem světlo mezi těmi slunci, co je ta vlna už pohltila. Není jenom čistě zelené - mění se to podle úhlu otočení. Ta zelená hmota je zřejmě soustředěná kolem ekliptiky a zasahuje nad ni i pod ni, ale všude kolem té hvězdy není."

Irravel se zamyslela nad tím, co jí Hnízdoš ukázal.

"A co z toho plyne?" zeptala se, aby Markariana vyzkoušela.

"Že to jsou mračna těles pohlcujících světlo a s oběžnými drahami připomínajících komety nebo asteroidy. Podle mě ty mšice nejspíš rozložily všechno menší než Jupiter, a potom ty jednotlivé kusy obalily průsvitnou membránou, do které daly vzduch, vodu a zeleň - uzavřené biosféry. Potom je nechaly volně plout. Takže je kolem každého slunce několik trilionů malinkých planet. Ani jedna pustá."

Irravel si vybavila jméno z dávné minulosti. "Něco jako Dysonovy sféry?"

"Možná spíš Dysonova mračna."

"Myslíš, že to někdo přežil? Jsou v té vlně někde místa, kde by, mohli žít lidi? K tomu přece měly ty mšice vlastně sloužit. Měly vytvářet planety, na kterých by se dalo žít."

"Možná," odpověděl nepříliš přesvědčeným hlasem Markarian. "Možná to někteří přežili a zjistili, jak se dostat dovnitř, po tom, co jim ty stroje rozmetaly planetu na kousky."

"Ale podle tebe to moc pravděpodobné není, co?"

"Já jsem poslouchal, Irravel - hledal jsem v těch postižených oblastech jakýkoliv náznak technologické kultury. Pokud to někdo doopravdy přežil, tak je buď schválně potichu, nebo se nepodařilo ani náhodou vyslat rádiový signál."

"Za to můžu já, Markariane."

Měl smutný hlas. "Ano... Jinak to posoudit nemůžu."

"Ale tohle jsem rozhodně nechtěla."

"To se asi rozumí samo sebou, ne? Nikdo přece nemohl vědět, co všechno to vyvolá."

"Ani ty?"

Zavrtěl hlavou. "Já bych nejspíš udělal to stejný."

"Já jsem to udělala z lásky, Markariane. Z lásky k tomu nákladu."

"Já vím."

Věřila mu.

"Co se tam stalo, Markariane? Proč jsi jim dal ty kódy, když jsem jim je já nedala?"

"Kvůli tomu, co ti udělali, Irravel."

Řekl jí to. Řekl jí, jak ani jeden z nich nehodlal ty kódy prozradit, když je Mirsky vyslýchala, až na ně potom zkusili něco nového.

"Byli moc dobří na chirurgické zákroky," řekl Markarian. "V Sedmičkově posádce se vyměňovaly končetiny a části těla jako výběžky. Věděli, jak přerušit nervy a zase je spojit dohromady." Obráz ji nenechal skočit mu do řeči. "Uřízl ti hlavu. Udrželi ji naživu těsně na hranici vědomí, a potom mi ji ukázali. A já jsem jim ty kódy dal."

Irravel dlouho nic neříkala. Potom ji napadlo podívat se na svoje staré tělo, které bylo pořád ještě zmražené v té stejné schránce, kde jí ho kdysi ukázala Mirsky. Řekla několika dětem, ať tělo připraví na zevrubnou prohlídku, a pak se jejich očima podívala. Mikroskopické důkazy chirurgického zákroku kolem krku byly tak nepatrné, že by si jich nikdo nevšiml, pokud by je nehledal. Ale teď o nich nemohlo být pochyb.

Udělal jsem to kvůli tomu, abych zachránil krk tobě, řekl jí předtím Markarian, když ho přitiskla k ledu Sedmičkovy lodi.

"Vypadá to, že mluvíš pravdu," řekla, když ty děti propustila. "Podstata té zrady byla...", potom se odmlčela, neboť hledala slova, a Markarian se na ni zatím z druhé strany stolu díval, jiná, než jsem si myslela. Zločin to byl asi o něco menší. Ale pořád to byla zrada, Markariane."

"A já jsem s tou zradou žil tři sta let subjektivního času."

"Mohl jsi ty hibernovaný přeci kdykoliv vrátit. Já bych na tebe nezaútočila." Nepřesvědčila tím však příliš ani sama sebe.

"A co teď?" zeptal se Markarian. "Budeme od sebe dál takhle daleko a budeme se hádat tak dlouho, až si jeden z nás dodá odvahy a zaútočí? Já mám zbraně Hnízdošů taky, Irravel. Myslím, že bych tě mohl rozmetat na cucky dřív, než bys mi to stačila vrátit."

"To už jsi mohl udělat dávno. Nejspíš sis nikdy netroufl. Takže co se teď změnilo?"

Markarian obrátil pohled k mapě. "Všechno. Podle mě bychom se měli podívat, co se stane, než začneme dělat ukvapený závěry, co ty na to?"

Irravel souhlasila.

Uvedla se do naprostého klidu; medičipy jí pozastavily veškeré biologické pochody v každé buňce těla. Měly ji znovu přivést k životu jen v případě, že by se stalo něco - cokoliv - podstatného z pohledu celé Galaxie. Markarian zvolil svou oblíbenou formu útlumu tělesných funkcí s probuzením za stejných podmínek.

Když se čas znovu rozběhl, seděl tam pořád, jako by v jejich přerušném rozhovoru uplynula pouhá chwílka.

Vlna se mezitím rozšířila dál. Zažrala se do Galaxie na vzdálenost 10 000 světelných let od Slunce - což byla třetina vzdálenosti k jádru. Nic nenapovídalo tomu, že by někde narazila na jakýkoliv odpor - přinejmenším tedy na nic, co by jí přinejhorším pozdrželo. Jak už jí řekl Hnízdoš, nebylo zde v první řadě příliš mnoho inteligentních kultur schopných letů ke hvězdám. Ty, které existovaly, se tu vlnu možná chystaly nějak přibrzdit. Anebo je ta vlna možná pohltila, stejně jako pohltila lidstvo.

"Proč jsme se probudili?" zeptala se Irravel. "Vždyť se nic nezměnilo, akorát je to ještě větší než předtím."

"Možná ne," řekl Markarian. "Musel jsem se ještě přesvědčit, ale teď už je to zřejmě jistá věc. Zrovna jsem zachytil rádiové vysílání z roviny Galaxie; zevnitř z té vlny."

"Ano?"

"Vypadá to, že to nakonec někdo přeci jenom přežil."

Ta rádiová zpráva byla slabá, ale nic jiného na této ani na přilehlých frekvencích s výjimkou nesmyslné změti

kosmických ruchů slyšet nebylo. K tomu byla v jazyce, kterému rozuměli.

"Je to kanasijsky," řekl Markarian.

"Fandský subdialekt," dodala užasle Irravel.

Navíc to odkudsi z hloubi zeleného pásu, z místa téměř shodného s místem, kde se nacházel jeden pulsar, někdo vyslal jejich směrem. Zpráva to byla jednoduchá, o frekvenci kolem jeden a půl megahertz, a opakovala se každý den galaktického času po několik minut. Ten, kdo ji vysílal, zřejmě neměl prostředky pro nepřetržité vysílání. Signál byl také koherentní: někdo ho zesílil a vyslal do vesmíru.

Někdo s nimi chtěl mluvit.

Nad hodovní tabulí se objevila mužská hlava bez těla, vykreslená ze svítících bodů. Byl to nesmírně starý muž; lebku jako by měl potaženou seschlým papírem, jako by měl spíš někde ležet nabalzamovaný, a ne mluvit.

Irravel ten obličej poznala.

"To je on," řekla směrem k Markarianovi. "Remontoire. Nějak se mu podařilo přežít až doted."

Markarian pomalu přikývl. "Musel si nás zapamatovat a vědět, kde nás hledat. Jsme vidět dokonce i na vzdálenost několika tisíc světelných let. Tolik těles, která se ještě pohybují skoro rychlostí světla, zase být nemůže."

Remontoire jim pověděl svůj příběh. Jeho lidé uprchli do soustavy tohoto pulsaru před 20 000 lety - teď už tomu bylo ještě víc, poněvadž jeho zprávě trvalo tisíc let, než se dostala ven z Galaxie. Viděli, jak se k nim ta vlna blíží, stejně jako tisíce jiných frakcí lidské rasy, a stejně jako mnozí z nich i oni zjistili, že se tato vlna vyhýbá pulsarům; vyhaslým hvězdným tělesům, kolem nichž se planety vyskytovaly jen málokdy. Nějaká inteligence, která vlnu ovládala, zřejmě pochopila, že pro ni pulsary nemají žádný význam; že i kdyby se kolem nich dalo vytvořit Dysonovo mračno, nebylo by zde žádné světlo, které by se dalo soustředit.

Několik tisíc let u toho pulsaru čekali a byli čím dál opatrnější a čím dál více byli zticha. Viděli totiž, jak se ostatní kultury dopouštějí chyb, které k nim vlnu přilákaly, neboť vlna teď už vnímala jakoukoliv jinou inteligenci jako hrozbu a zbraně použité proti ní si přizpůsobovala pro vlastní potřebu.

Potom - o mnoho dalších tisíc let později - viděli Remontoirovi lidi, jak se vlna učí, jak se jako obrovská neuronová síť vyvíjí a jak začíná projevovat zájem o těch několik pulsarů, v jejichž okolí se nacházely planety. Netrvalo dlouho, a jejich bezpečné útočiště už bezpečné nebylo.

"Pomozte nám," řekl Remontoire. "Prosím vás."

Trvalo jim 3000 let, než k nim doletěli.

Většinu tohoto času udržovala Remontoirovy lidi v činnosti víra, neboť nevěděli, že je pomoc na cestě. Během prvního tisíce let odletěli ze své soustavy pryč a počet populace snížili na několik set tisíc. Spolu s kulturními daty, jež uchovali během dlouhých staletí svého boje s vlnou, vměstnali ty, co přežili, do jednoho jediného vyhloubeného asteroidu a vyrazili z oběžné dráhy s pomocí pohonu čerpajícího palivo ze samotné masy asteroidu. Nazvali ho Naděje. Museli také vypustit milion klamných cílů, aby se Naděje dostala přes hordy asimilačních strojů, které byly všude kolem nich. Většina Pospolitů těch 2000 let samoty, než k nim Irravel s Markarianem doletěli, uvnitř prospala.

"Z té Naděje by byl skvělý štít," nadhodil Markarian, když se k ní blížili. "Pokud by chtěl jeden z nás zaútočit jako první."

"Nemysli si, že bych to neudělala."

Navedli své lodě každý na jednu stranu temného kusu asteroidu, roztáhli gravitační háky a zakotvili.

"Tak proč to neuděláš?" zeptal se Markarian.

Irravel chvíli žádná kloudná odpověď nenapadala. Když ji vymyslela, překvapilo ji, že si to neuvědomila už dřív.

"Protože nás potřebují víc, než já potřebuju tu pomstu."

"Vyšší princip?"

"Vykoupení," řekla Irravel.

Naděje; Galaktická rovina - L. P. přibližně 40 000

Moc času neměli. Cestou z galaktického severu na sebe upoutali pozornost strojů z vlny a navedli je tak k jediné planetce, na které záleželo. Polovinou rychlosti světla k nim mířila ničivá stěna. Jakmile by Naději dostihla, proměnila by ji v černočernou mlhovinu.

Pospolití přirazili k Hironelle a pozvali Irravel do Naděje. V síních, vyhloubených v nitru planety, si její děti po těch desítkách let subjektivního času strávených na lodi od posledního přistání připadaly jako v Ráji. Ráj to však byl odsouzený k zániku a biomy byly zašlé, jako by Pospolití svůj boj už dávno vzdali.

Remontoire přivítal Irravel vedle skalního jezírka zaneseného vrstvou šedého prachu. Polovina šestiúhelníkových slunečních panelů zasazených do vzdáleného stropu byla černá.

"Tak vy jste přišla," řekl. Měl na sobě obyčejnou halenu a kalhoty. Stavbu těla měl jako raný model Pospolity: téměř stoprocentně lidskou.

"Vy nejste on, že? Vypadáte jako on - máte i stejný hlas - ale na tom obrázku, co jste nám poslal, byl někdo mnohem starší."

"Promiňte. Vybrali jsme mu známé jméno; a já jsem dostal jeho podobu. Prohledali jsme naše společné vzpomínky a našli jsme prožitky toho, koho jste znala pod jménem Remontoire... ale to už bylo dávno, a my jsme ho pod tímto jménem nikdy neznali."

"A jak se jmenoval?"

"Na to by nestačila ani vaše kunštýrská kůra mozková, Irravel."

Musela se zeptat. "Podařilo se mu dostat se zpátky k nějakému společenství?"

"Samozřejmě," opáčil ten muž, jako by to byla hloupá otázka. "Jak jinak bychom mohli absorbovat jeho prožitky zpátky do Transosvícení?"

"A odpustil mi?"

"Já vám teď odpouštím," řekl. "To je to stejné."

Rozhodla se považovat ho za Remontoira. Pospolití si během tisíciletí čekání kolem pulsaru odepřeli i ten sebemenší pokrok, protože měli strach, že jakákoliv sociální změna - i ta nejmenší - by k nim tu vlnu nakonec přilákala. Zkoumali ji, přemýšleli, jaké zbraně by proti ní mohli použít - ale kromě toho jenom čekali.

Čekání jim šlo velice dobře.

"Kolik jste přivezli lidí?"

"Sto tisíc." Než stačila Irravel odpovědět, zavrtil Remontoire hlavou. "Já vím; je to moc. Na těch svých lodích můžete odvézt možná polovinu. Ale polovina je lepší než nic."

Vzpomněla si na svoje vlastní hibernované. "To já vím. Ale i tak, třeba jich pobereme víc... nevím, co ta Markarianova loď, ale -"

Remontoire ji tichým hlasem zarazil. "Asi byste radši měla jít se mnou," řekl, a potom ji zavedl na Hideyoshi.

"Kolik jste z ní prozkoumali?"

"Dost na to, abychom věděli, že na této lodi není nikdo naživu," odpověděl Remontoire. "Pokud je tady dvě stě kryogenicky zmrazených lidí, tak jsme je nenašli."

"Takže nikdo hibernovaný?"

"Jenom tenhle."

Došli k podstavci, na kterém stála hibernační schránka pokrytá zlatými soškami; byly to postavy ve skafandrech a s rukama zkříženými na prsou, které vypadaly jako odpočívající svatí. Skleněné víko schránky bylo rozbrázděné prasklinami; scvrklé tělo uvnitř bylo nesmírně staré. Markarian měl kostru obklopenou několika vrstvami prastarých přístrojů. Lebka mu kdysi pukla a roztavená hmota se z ní vylila jako láva.

"Je mrtvý?" zeptala se Irravel.

"To záleží na tom, co pod tímto pojmem rozumíte." Pospolita přejel rukou nad nervovou hmotou. "Organickou část jeho mysli zřejmě pohltily přístroje už před několika stovkami let. Podle všeho byl s Hideyoshi propojen naprosto beze zbytku. Rozlišovat mezi nimi by prakticky nemělo smysl."

"Proč mi neřekl, co se s ním stalo?"

"Nedá se s určitostí říci, že o tom věděl. Jakmile se nacházel v tomto stavu a jeho myšlenkové pochody se odehrávaly výhradně v rámci přístrojů, mohl si upravit vlastní vzpomínky a smyslové vjemy a sám sebe přesvědčit o tom, že má ještě pořád tělo."

Irravel odvrátila pohled od schránky a snažila se zahnat z mysli dotírající otázky. "A tu loď pořád ještě řídí jeho osobnost?"

"Objevili jsme jenom programy údržby; ty ho v případě potřeby sice dokážou imitovat, ale schopnost vnímání jim schází."

"A nic jiného už tady nebylo?"

"Ještě něco." Remontoire sáhl do jedné větší pukliny ve schránce a cosi Markarianovi vypáčil ze sevření. Byl to kus počítačové paměti. "Už jsme to prozkoumali, i když ještě ne příliš podrobně. Je to rozdělené na 190 oblastí a každá z nich je tak velká, že se do ní vejde kompletní nervová a genetická mapa jednoho člověka, zakódovaná do superpozice elektronových stavů v Rydbergových atomech."

Vzala si ten kousek paměti od něj. Málem ho v ruce ani necítila.

"On ty hibernované vypálil na tohleto?"

"Tři sta let je mnohem delší doba, než by kdokoliv z nich čekal, že bude spát. Tím, že je naskenoval, nic neztratil."

"Umíte je z toho dostat?"

"Nebude to sice nic jednoduchého," řekl Pospolita, "ale když na to bude dost času, měli bychom to zvládnout. Pokud ovšem bude vůbec někdo z nich rád, že se znovu narodí tak daleko od domova."

Pomyslela na nakaženou Galaxii, která visela pod nimi a kterou se hnaly děsivé inteligentní stroje. "Možná by bylo nejlepší nasimulovat minulost," řekla. "Znovu vytvořit Yellowstone a oživit je tam, jako kdyby se vůbec nic nestalo."

"Takže navrhuje tuto možnost?"

"Ne," odpověděla poté, co se nad tou teorií vážně zamyslela. "Pokud máme mimo Galaxii vybudovat nové lidstvo, tak potřebujeme co největší genetický výběr."

Nechala si to projít hlavou. Za chvíli budou svědky toho, jak vlna strojů Nadějí se zvířecí tupostí rozmetá na kusy.

Některé z nich by sice mohly vyrazit za Hirondele, ale zatím se pohybovaly tak pomalu, že loď dohonit nemohly, a to i v případě, že by ji zahnal zpátky ke galaktickému severu.

Kam se mohli vydat?

Vysoko nad Galaxií byly kulové hvězdokupy - úzce namačkané shluky starých hvězd, kam vlna ještě nedosáhla, ale kam se už možná jednotlivé skupinky prchajícího lidstva vydaly ukrýt. Pokud by se ukázalo, že tyto hvězdokupy příznivé nejsou, byly tu ještě hvězdy vymrštěné z Galaxie před miliardou let, z nichž si možná některé s sebou vzaly i planetární soustavy. Pokud by zklamaly i ty - a trvalo by několik desítek tisíc let, než by se vyčerpaly všechny možnosti - pořád ještě mohla Hirondele zamířit ke galaktickému jihu, vyrazit k Magellanovým mračnům a pátrat tam. Nakonec - pokud by kdokoliv z Irraveliných potomků pořád ještě cítil, že náleží k lidstvu, a pamatoval si, odkud pochází a co se s těmi končinami stalo - se samozřejmě budou chtít vrátit do Galaxie, a to i tehdy, pokud by se museli té vlně postavit.

Ale jednou se vrátí.

"Takže tohle je náš plán?" zeptal se Remontoire.

Irravel pokrčila rameny a odvrátila se od podstavce, na němž ležel Markarian.

"Pokud nemáte nějaký lepší."